

27 settembre

SAN VINCENZO DE PAOLI

"Oh! no, la carità non può rimanere oziosa, essa ci spinge a procurare la salvezza e il sollievo altrui»

Дорогі брати і сестри,

З нагоди четвертого сторіччя харизми, що породила Вашу Родину, я хотів би висловити слова подяки та підтримки, а також підкреслити цінність і актуальність Святого Вікентія де Поля сьогодні.

Він завжди розвивався, відкрито шукаючи Бога і самого себе. Благодать доповнила ці постійні пошуки: як пастир, він зустрів Доброго Пастиря Ісуса на надзвичайному шляху в особі бідних. Це відбулося дуже особливим чином, коли він дозволив собі бути зворушеним очима чоловіка, що жадав милосердя, і ситуацією сім'ї, яка опинилась в скруті. У той момент він був глибоко зворушений Ісусом, що дивився на нього, запрошуючи його жити більше не для себе, а служити Йому серцем цілком в ім'я бідних, яких Вікентій де Поль пізніше назвав «нашими панами та вчителями» (*Листи, Конференції, Документи XI*, 349). Його життя тоді стало постійною службою, аж до останнього подиху. Вірш із Писання відкрив йому сенс його місії: «Господь послав мене нести Добру Новину бідним» (*Від Луки 4:18*).

Палаючи бажанням зробити Ісуса знаним бідними людьми, Вікентій пристрасно присвятив себе Його проповідуванню, зокрема, за допомогою Парафіальних місій і, особливо, формуванням духовенства. Він цілком природно використовував «малий метод»: промовляючи, перш за все, своїм життям, а також з великою простотою, дружнім

і простим способом. Дух використав його як інструмент щоб розбудити щирий імпульс в Церкві. Натхненний першими християнами, які мали «одне серце й одну душу» (*Дії 4:32*), Святий Вікентій заснував Братства Милосердя, щоб піклуватися про тих, хто найбільше цього потребує. Вони жили в єдності і радісно пропонували свою власність, переконавшись, що Ісус і бідні люди є найціннішими скарбами і що, як він любив повторювати, «Коли ти йдеш до бідних, ти зустрічаєш Ісуса».

Це «маленьке гірчичне зернятко», посіяне 1617 року, перетворилося на Конгрегацію Місії та Згромадження Дочок Милосердя, розгалужені в інші інститути та асоціації, і стало великим деревом (*Від Марка 4:31-32*) – вашою Родиною. Проте все почалося з цього маленького гірчичного зернятка. Святий Вікентій ніколи не хотів бути героєм чи лідером, але «маленьким зерном». Він був переконаний, що смиренність, м'якість і простота є необхідними умовами для втілення в життя закону зерна, яке дає життя своєю смертю (*Від Іоанна 12:20-26*). Тільки цей закон робить християнське життя плідним. Відповідно до цього закону даючи ми отримуємо, втрачаючи своє життя, ми отримуємо їхнє, і залишаючись прихованим, ми сяємо. Він також був переконаний, що не зміг би зробити це наодинці, а скоріше разом, як Церква і як народ Божий. З цього приводу мені дуже подобається згадувати його пророцьке передбачення в оцінці виняткових жіночих якостей, відображених в духовній чутливості і людському розумінні Святої Луїзи де Маріяк.

«Що ви зробили для одного з цих найменших братів моїх, це ви зробили це для мене» (*Від Матвія 25:40*), говорить Господь. В основі Вікентійської Родини лежить пошук «тих, хто є найбіднішим та найбільш знедоленим» і глибоке усвідомлення того, що ми «недостойні надавати їм наші маленькі послуги» (*Листи, Конференції, Документи XI, 349*). Я сподіваюся, що цей рік подяки Господу і більшого заглиблення в харизму може стати можливістю втамувати спрагу з джерела, освіжити себе з джерела духа вашого походження. Не забувайте, що джерело благодаті, з якого ви п'єте, вийшло з твердих у любові сердець, з «тривалих моделей милосердя» (Бенедикт XVI, *Deus caritas est, 40*). Ви будете таким же джерелом свіжості, тільки якщо поглянете на скелю, з якої все вийшло. Ця скеля - це Ісус у Його бідності, якого ви повинні впізнати у бідних і безголосих. Бо Він там. І ви, коли ви зустрічаєте немічних людей, зламаних минулими труднощами, ви у свою чергу повинні стати скелями: не здаватися жорсткими, непохитними і нечутливими до страждань, але стати надійною підтримкою, в невпевненості сильними і в нещасті стійкими, тому що ви «дивитеся на скелю, з якої ви були висічені, на джерело, з якого ви взялися» (*Від Ісаї 51:1*). Таким чином ви покликані вийти на периферії людського існування, щоб показати не свої навички, але Духа Господа, «Отця Бідних». Він розсипає Вас по всьому світу, як зерна, які проростають в засушливих землях, як бальзам розради для поранених, як вогонь любові, щоб нагріти стільки сердець, охолоджених забутістю і затверділих неприйняттям.

Насправді, всіх нас покликано пити зі скелі Господа і втамувати спрагу світу милосердям, яке йде від Нього. Милосердя лежить в основі Церкви; це причина її діяльності, душа її місії. «Милосердя є основою соціальної доктрини Церкви. Кожна відповідальність і кожне зобов'язання, викладене в цій доктрині, походить від милосердя, яке згідно з вченням Ісуса є узагальненням всього Закону» (Бенедикт XVI, *Caritas in*

veritate, 2). Слідування цією дорогою зробить Церкву більш повноцінною матір'ю і вчителькою милосердя, яка зростає любов'ю і рясніє для кожного і для всіх (1 до Солунян 3:12): буде гармонія і спільність всередині Церкви, відкритість і гостинність до людей. Церква повинна мати мужність відмовитися від того, що може стати вигодою, щоб наслідувати у всьому свого Господа і повністю стати собою, зробивши очевидною слабкість милосердя своєю єдиною причиною хвалитися (2 до Коринтян 12:9). Слова Собору, настільки актуальні сьогодні, резонують у нас: «Ісус Христос ... «будучи багатим, став бідним» задля нас. Таким чином, Церква, хоча вона потребує людських ресурсів для виконання своєї місії, не налаштована шукати земної слави, але проголошувати власним прикладом смирення та самопожертву. Христос був посланий Отцем, щоб «нести добру новину бідним» ... Так само Церква оточує любов'ю усіх, хто вражений людськими стражданнями, і в бідних і страждаючих бачить образ свого бідного та стражденного Засновника. Вона робить все можливе, щоб полегшити їх в нужді, і в них вона прагне служити Христу» (ВСЕЛЕНСЬКИЙ ВАТИКАНСЬКИЙ СОБОР II, *Lumen gentium*, 8).

Святий Вікентій робив це протягом усього свого життя і сьогодні говорить до кожного з нас, і до нас як до Церкви. Його свідощтво запрошує нас завжди шукати, бути готовими дозволити Слову Господньому і очам Його, спрямованим на нас дивувати нас. Він просить нас про бідність серця, повну доступність і послухне смирення. Він спонукає нас до братерського спілкування між собою і до сміливої місії у світі. Він закликає нас звільнитися від складної мови, сконцентрованої на собі риторики та прихильності до матеріальних благ, які могли б заспокоїти нас у короткостроковій перспективі, але не дають нам Божого миру і навіть часто перешкоджають місії. Він закликає бути творчими в любові зі справжністю «серця, яке бачить» (Бенедикт XVI, *Deus Caritas est*, 31). Милосердя, по суті, не задовольняється добрими вчинками минулого, але здатне трансформувати теперішнє. Це все більш необхідне сьогодні з постійно мінливою складністю нашого глобалізованого суспільства, коли деякі види милосердя або допомоги, хоча й виправдані щирими намірами, ризикують підтримувати форми експлуатації та незаконної діяльності і не дають реального і сталого прогресу. З цієї причини, планування благодійності, налагоджування близьких зав'язків та інвестиції у формування є своєчасними уроками від Святого Вікентія. Його приклад, однак, також заохочує нас дати час і простір людям, що є бідними, тим, хто страждає від нових форм бідності нашого часу, занадто багатьом людям, що сьогодні живуть у бідності, і зробити їх думки та труднощі нашими власними. Християнство без контактів із страждаючими стає безтілесним християнством, неспроможним доторкнутися до тіла Христа. Зустрічайте людей, які є бідними, і давайте голос бідним, щоб наша зосереджена на ефемерному культура не замовчувала їх присутність. Я гаряче сподіваюся, що святкування Всесвітнього дня бідних, який відбудеться 19 листопада, допоможе нам у нашому «заклику слідувати за Ісусом у його бідності», ставши «найкращим знаком милосердя Христа для найменших і тих, хто в найбільшій нужді» протидіючи «культурі відкидання і марнування» (*Послання на перший Всесвітній день бідних, «Давайте любити не словами, а справами» 13 червня 2017 року*).

Я молюся, щоб вам та Церкві була дана благодать знайти Господа Ісуса у вашому браті або сестрі, що голодні, спрагли, чужі, позбавлені свого одягу та гідності, хворі і ув'язнені, а також у сумнівах, невігластві, закоренілі у гріху, убогі, грубі, з поганим характером і дратуючі. У прекрасних ранах Ісуса ви можете знайти сили милосердя, щастя зерна, яке дає життя своєю смертю, плодючість скелі, з якої тече вода, радість вийти за межі себе, щоб вийти в світ, вільний від ностальгії про минуле, впевнені у Бозі і творчі щодо викликів сьогодення і завтрашнього дня, оскільки, як сказав Святий Вікентій, «любов винахідлива до безкінечності».

З Ватикану, 27 вересня 2017р.

В пам'ять про Святого Вікентія де Поля